No. 14, 4 APRIL 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 50 cent per regel. Korting bij contract

„WIJ MELDEN U DEN NIEUWEN TIJD . . ." ZINGEND!

ZINGEN!

Wat is er mooier dan zingen? Kinderstemmen, vrouwenstemmen, mannenstemmen — ontroerend rein, innig en helder, forsch en wilskrachtig.

Als 's zomers een troepje kinderen naar buiten trekt — zingend en jubelend, als een opgewekt lied klinkt vanuit de openstaande ramen, als soldaten zingend aan ons voorbij trekken — dan is er een stilte in ons, want dan luisteren wij. En dan komt er warmte in ons hart, ja dan willen wij ineens meezingen en meejubelen.

Wij mochten het meemaken, dat wij werden uitgenoodigd op een filmavond van de W.A. Daar deze avond „alleen voor mannen was" zaten wij — twee vrouwen — geheel alleen tusschen die zwarte kerels, die zoo graag zingen. Tusschen de rustpoozen in werd er gezongen. Forsch en helder klonken daar de stemmen uit eenige honderden keelen.

En wat wel het mooiste van al was: de eenheid die klonk uit dezen samenzang. Is het wonder, dat wij er even stil van werden en luisterden? Luisterden naar de stem van jong Dietschland? Naar de stem van onze Mussertmannen!

▲

(Uit een rede door den Vlaamschen priester Cyriel Verschaeve gehouden op het zevende Vlaamsch-nationale zangfeest te Brugge op 23 Juli 1939 — zie De Torrewachter voor Zd. Vlaanderen van Jan. 1941 —):

Zingt! 't Is beter dan denken. Zingen maakt van gedachten krachten.

Zingt! Zang is geestdrift.

Zingt! Wie zingt, leeft in de toekomst . . .

Zingt! 't Is beter dan droomen! De droom is een vogel die vleugels heeft, maar de zang is een vogel die zijn vleugels rept . . .

▼

Ook als onze vrouwen uit de N.S.V.O. zingen, moet de voorbijganger er even stil van worden, luisteren naar de stem van een ontwakend Nederland.

Wij hebben reeds eenige mooie liederen, doch er moeten er nog veel meer bijkomen. Zij, die zich daartoe geroepen voelen, mogen het lied niet onthouden aan onze gemeenschap. Geeft ons liederen — wij zingen ze uit ons volle hart.

Een zingende N.S.V.O. — symbool van de N.S.V.O. zelve, symbool van de vrouw, die den nieuwen tijd begrijpt, die den nieuwen tijd meldt — samen met haar mannelijke kameraden.

Zingt!

Zingt in huis, bij den arbeid; op de wandeling, op uw bijeenkomsten.

Zingt en zijt blij.

Waarom zingen nationaal-socialisten steeds en overal?

Omdat zij blij zijn. Omdat zij vertrouwen hebben.

Wij, nationaal-socialisten, wij melden U den nieuwen tijd . . . . zingende.

SOLDATEN-VROUWEN

Wanneer de Zwarte troepen uitmarcheeren, de laarzen in de straten dreunen, dan toont zich daar aan Nieuw-Europa het Dietsche Volk in al zijn kracht, in al zijn offerbereidheid.

Deze mannen met de roode uitmonstering zijn de beste zonen van de lage landen; hun houding, hun moedig weerstaan van den druk der reactie, is de afspiegeling van de gezonde krachten, welke hier nog leven in Dietschland.

Zij zijn het, die een plaats opeischen, een waardige plaats in de nieuwe gemeenschap.

Echter, achter deze Mussertmannen staat een stuwende macht; achter deze mannen staat *de Soldaten-vrouw*. Niet slechts dat zij zorgt voor het huishouden, niet slechts dat zij elke ontspanning, elk gezellig samenzijn moet ontberen in deze maanden van revolutie. Neen, op haar rust de taak de kinderen te vormen, op haar rust de taak, maar al te dikwijls met een karig huishoudgeld rond te komen. Op haar rust de taak, al die zorgen, groote en kleine, van het dagelijksche leven alleen te dragen en te overwinnen! Want de W.A.-man heeft een zwaren dienst, hij komt vermoeid van zijn werk; dan wacht hem niet de rust van een avond bij de kachel. Neen, hij heeft zich in de soldatenkleeren te steken, haastig te eten en dan naar zijn Vendel.

Duizenden vrouwen zitten alleen en wachten, met angst in het hart, — of de man straks wel weerom zal keeren. Hoevelen raken gewond; enkelen liepen den dood tegemoet.

Elf uur, dan luistert zij naar de voetstappen in de straat, dan stijgt de spanning. Hebben onverlaten weer op de W.A. geschoten? Hebben laffe nomaden weer staan wachten met hun moordwerktuigen op een alleen terugkeerend Weerman?

Welk een zorg, avond aan avond en géén klacht, géén zucht wordt geslaakt. De Weerman vindt een thuis, vindt de warme verzorging, de belangstelling in den strijd. Alleen dàn kan hij volhouden, alleen dàn kan hij marcheeren tot heil van Volk en Vaderland!

Maar zoo ook marcheert dat reusachtige vrouwenleger met den troep mee en straks zal de jeugd niet alleen hebben op te zien naar den vader, die, het zwarte hemd dragend, een toekomst van blijheid veroverde voor de Dietsche jeugd, maar met diepen eerbied zal zij de Moeder moeten zien als de Soldaten-vrouw, die evengoed diende, offers bracht, streed voor de vrijheid der Dietsche Gouwen.

Luistert naar goede muziek

Een kameraadske schrijft ons:

Onlangs had ik het genoegen in de aula van het gemeente-gymnasium aan de Laan van Meerdervoort te Den Haag een concert bij te wonen, op touw gezet door hen, die den cultureelen opbloei in ons vaderland bevorderen.

Gij hebt allen meer dan genoeg van al dat hot-jazz en swing-gedoe. Ook gij verlangt naar betere muziek en wilt, voor zoover ge nog weinig van de zoogenaamde klassieke muziek afweet, gaarne op dit gebied wat wegwijs gemaakt worden. Welnu, toont dit door geregeld de cultureele concerten te bezoeken, waar ge uw voorkeur voor Schubert, Schumann, Mozart enz. gerust kunt toonen zonder voor ouderwetsch te worden versleten.

Met uw bezoek dient ge een tweeledig doel: hulp aan onze kameraden-kunstbroeders, die het in het verleden en ook nu nog moeilijk hadden en hebben en ge werkt aan uw muzikale opvoeding.

Laat een zeer talrijke opkomst het bewijs zijn, dat wij, N.S.B.-ers/sters, ook op muziekgebied een open oog en oor hebben voor den nieuwen tijd.

EEN WEERMAN

Hoe deed men het vroeger - hoe doet men het nu ...

In verschillende steden van ons land houdt het Arbeitsbereich der N.S.D.A.P., Deutsches Frauenwerk, afdeeling Volks- und Hauswirtschaft, een ééndags kookcursus voor vrouwen, die reeds „met het vak" bekend zijn.

Wij werden uitgenoodigd op Dinsdag 25 Maart j.l. in Den Haag een dergelijken cursus te komen bijwonen.

Eerst werd den aanwezigen een korte duidelijke uiteenzetting gegeven hoe in dezen tijd zuinig, doelmatig en toch goed en voedzaam te koken.

Vroeger bijv. kookte men de groenten af. Thans doet men dit niet meer en blijven de zoo noodzakelijke vitaminen in de groenten.

Gooide men vroeger het groentenwater weg, waardoor alweer een belangrijk vitaminengedeelte door den gootsteen werd gespoeld, thans worden van deze sappen smakelijke soepen e.d. bereid.

Een typische — èn verkeerde! — gewoonte hield men er voorheen op na door spinazie vooral flink uit te persen. Nu konden wij zien — bij het practische gedeelte van den cursus — hoe de spinazie geheel zonder water werd opgezet. Uit de groenten zelf scheidde zich een flinke hoeveelheid groentennat af en juist dat nat heeft ons lichaam zoo dringend noodig.

De goede raad werd gegeven om vooral zijn nieuwsgierigheid te bedwingen om steeds weer de deksels van de pannen af te nemen — iets waarvoor ook wij ons moesten bedwingen, want staande om het gasfornuis heen, wilden we zoo graag eens „in den pot kijken"!

— In een keuken waar het goed ruikt kan de vrouw niet koken! — zeide de leidster van den cursus ons. En weer moest zij een der leerlingen op de vingers tikken, die wilde kijken „hoe het met haar visch stond"!

Na het practische gedeelte van de les konden onze smaakorganen zich overtuigen van de goede resultaten.

Waard is het vooral nog te vermelden dat wij gebak, heerlijk knappend en bros, hebben geproefd, dat was samengesteld uit.... gekookte aardapelen, die waren fijngestampt, waar door heen een beetje bloem en een ei was gemengd en dat, na te zijn „gerold", op een met een beetje boter bestreken bakplaat in den oven ging. Men kan van het deeg allerlei aardige figuren maken. De fantasie van de vrouwen had dan ook den vrijen loop.

Het Haagsche Gemeentelijk Gasbedrijf had voor deze gelegenheid de volledig ingerichte keuken van de toonzalen aan de Groenmarkt kosteloos ter beschikking gesteld.

Nader vernemen wij nog dat de Haagsche N.S.V.O. op 6 Mei a.s. een dergelijke kookcursus houdt.

Aan belangstelling zal het dan wel niet ontbreken!

Stil ligt het Huis met zijn gesloten deuren;
Zijn omtrek vaag omlijnd in donk'ren nacht.
Zwart glanzen ruiten tusschen steenen muren
Als oogen, die gedacht'loos in het duister turen:
Het slapend huis, dat op den morgen wacht.

Dan huivert ochtendschemer in de kamers;
Het klarend licht, dat stuk na stuk onthult,
Verdrijft de schaduw uit de trapportalen.
Een zachte tred, ik hoor 't geruisch van waterstralen;
— De nieuwe dag heeft reeds het huis gevuld. —

Een lied klinkt op, een lach en jonge stemmen,
Wat bordgerinkel door luid praten heen;
Een deur slaat dicht, een stoel wordt weggeschoven,
En rappe voeten rennen eerst nog eens naar boven..
— Dan sta ik plots in 't leege huis alleen. —

Nu lokt het met zijn wijde, open ramen
De morgenzon, die speels naar binnen glijdt.
'k Treed in de kamers, overhaast verlaten,
Waar op het middaguur weer druk en vroolijk praten
Maar, na het werk, de avondrust zal zijn.

Mijn Huis! De schutsplaats van het kinderleven.
Als d'oudsten gaan, dan keeren zij steeds weer
In d'eigen kamers met het eigen stempel.
Hun vreugde en hun smart staan mèt hen op den [drempel,
Van den vertrouwden wand zien kinderkopjes neer.

Mijn Huis! Een kleine staat met vaste wetten
Het heilig vuur ontstoken aan den haard,
Zoo groeien kind'ren op tot sterke menschen:
Jong Neerland vecht voor zijn beginsel, voor zijn [wenschen
Een stoer en krachtig volk, het erf der vad'ren [waard!

Het huis ligt stil. Achter gesloten deuren
Zijn lief en leed, zijn zwakte en zijn kracht.
Mijn vaste burcht door al mijn levensjaren.
Wàt wankelde en viel, het bleef zijn oerkracht [sparen:
Het slapend huis, dat op den morgen wacht.

G. E. MONSEES-VAN DER VEEN

EN GIJ, KAMERAADSKE?

Zij zaten in den trein, ieder in een hoekje van de afdeeling.

Twee vrouwen, die elkaar nooit eerder ontmoetten, die niet wisten van elkaar waarheen zij gingen en vanwaar zij kwamen. De eene had een eenvoudig rieten koffertje op haar schoot en zat onwennig in haar hoekje, terwijl een roode hand, die ruw werken gewend moest zijn, nu eens een lok donkerblond haar onder het sobere hoedje friemelde, dan weer het koffertje een paar centimeters verschoof.

De andere had bij het binnenkomen een beige actentasch achteloos in het bagagenet geworpen, met een geurig zakdoekje haar neus gesnoten, vrijmoedig door het raam van den AKO een krant gekocht en zich dan, volkomen op haar gemak, in den anderen hoek neergezet. Zoo zaten ze daar, de niet bereisde, voor een dag uit een druk gezin getrokken moeder-de-vrouw en de kennelijk veel onderweg zijnde, naar het scheen zorgelooze, dame. Een, die men vrouw Pieterse en hoogstens juffrouw Pieterse zou noemen en een, die men natuurlijk niet anders dan met „mevrouw", tenminste bij twijfel aan haar levensstaat, met „dame" zou aanspreken.

Uiteraard spraken ze niet samen. Als aan den anderen kant ook een „vrouw Pieterse" gezeten had, zou zich zonder twijfel dadelijk na het in beweging komen van den trein een gesprek ontwikkeld hebben en de twee hadden spoedig alles van elkaars familie en reisdoel geweten. Nu legde het verschil in uiterlijkheden beiden het zwijgen op. Zooals dat duizendmalen elken dag gaat in deze maatschappij van rang en stand, welke door kleedij en manier van doen worden beheerscht, zoo niet bepaald.

Voor „moeder-de-vrouw" was het 't moeilijkst. Zij voelde zich toch al niet op haar gemak op dezen veelbesproken reisdag, waarvoor zij gisteren al uit haar gewone doen had moeten geraken. En nu, met die zwijgende dame tegenover zich, was het bepaald ongezellig. Kijk, als daar nu iemand van haars gelijken gezeten had, zou zij verteld hebben, dat haar moeder vandaag zestig jaar werd en haar man vond. dat ze zoo'n dag mee moest gaan vieren, omdat het oude mensch het vast mooi zou vinden en het voor haarzelf ook eens een verzetje was. En dat de vier kinderen zich al zoo best alleen konden redden als de buurvrouw er een oogje op hield. Maar dat ze toch blij zou zijn, als ze maar weer thuis was, want dat een moeder zoo slecht bij het huishouden weg kon ....

Ja, zoo zou zij toch weer in de sfeer van thuis gekomen zijn en het had de reis gekort en gezellig gemaakt. Zoo'n dametje, ergens uit de stad en van wat meer dan rechttoe-rechtan, daar kon je niet mee over zulke gewone dingen praten, die had daar geen begrip van en, nou ja, dat dee je nu eenmaal niet, zooveel wist moeder-de-vrouw er wel van, hoe het hoorde.

Ze zweeg dus en had spijt van haar gaan en verlangde naar het eind van den rit, die toch nog een paar uren zou moeten duren.

De „dame" had de krant doorgekeken en onderwijl eens langs het blad gegluurd naar haar mede-reizigster. Even trok er een vaag glimlachje over haar verzorgde gelaat. „Moeder is niet op haar gemak in den trein", stelde ze vast. Dan vouwde zij de nieuwtjes en aankondigingen in elkaar en sloeg de jaspanden met vlot gebaar terzij.

„Moeder-de-vrouw" zag het en deed een ontdekking, die haar zichtbaar verraste. Dan knoopte ze ook den strakken mantel los. Haar hand verschikte iets aan een blauwe jurk. Een gebaar, dat toevallig leek en toch doelbewust gemaakt werd, dat iets zeggen moest, waarvoor een natuurlijke beschroomdheid tezamen met het verschil tusschen de eene en de andere, dat door de tasch en het koffertje, door kleedij en lichaamsverzorging verraden werd, haar geen woorden deed vinden.

De „dame" begreep het en plotseling lachten de twee vrouwen, zoomaar, vertrouwd en van binnen-uit.

„Hou zee, kameraadske", zei de „dame".

„Hou zee, kameraadske", zei moeder-de-vrouw.

Natuurlijk hadden zij elkaars draagteeken gezien en dat deed, wat het doen moest. Het overbrugde de kunstmatige kloven tusschen volksgenoote en volksgenoote. En ze praatten als oude bekenden en moeder-de-vrouw kon heel haar verhaal vertellen aan een dankbare toehoorster.

De andere zei niet veel. Had ook niet veel te zeggen. Want haar leven, dat ontdekte ze nu, was zooveel minder gevuld met dingen, waarover het zin had, met eenvoudige menschen te praten. Deze, die met de buurvrouw als met een goede zuster omging, haar heur kinderen toevertrouwde, als het moest voor weken, die, zelf viermaal moeder, als een blij kind naar haar eigen moeders verjaardag reisde, maar die onderweg nog zorg erover had, dat d'r man nu vanavond niet aan eigen tafel eten zou, wat had ze veel om voor te zorgen en wat nam ze een belangrijke plaats in. Wat werd ze gemist als ze maar één dag wegreisde en wat miste ze zelf veel .... En zij, het „dametje"? „Werkende vrouwen", noemden zij en haar lotgenooten zich, maar ze kon er niet eens toe komen van haar leven als vertegenwoordigster te gaan vertellen, zoo zinloos kwam het haar voor.

Daarom luisterde ze maar met hongerige belangstelling en vroeg na over dat dochtertje van vijf, dat 's morgens het eerst op stond en den jongen van acht, die zooveel trager was en ....

Dan waren de uren van moeder-de-vrouw al om, de trein stopte en ze gaven mekaar de hand en groetten, de eene met zwierig, de ander met verstolen handgebaar, maar beiden zeiden ze van ganscher harte: Hou zee kameraadske! En zij waren het erover eens, dat ze echt pleizierig gereisd hadden. De vlotte had zelfs het adres van moeder-de-vrouw opgeschreven en zou haar eens opzoeken ....

Waarom ik dit verhaaltje vertel? En wat de daarboven geplaatste vraag te beteekenen heeft?

Gij, kameraadske, reist misschien ook veel. Of ge reist, als moeder-de-vrouw wellicht weinig. Maar als ge het doet, dan gaat ge ook menigmaal zoo tegenover elkaar zitten en dan voelt ge de dwaze gescheidenheid, dan lijkt de ruimte tusschen de twee banken een kloof, waar ge niet overheen kunt, maar dat is de wezenlijke kloof niet. Die ligt in het gebrek aan besef, dat de vrouwen van Nederland volksgenooten, kameraadskes zijn, wier levenswijze verschillend is, maar wier beteekenis, wier levenswaarde allerminst aan uiterlijkheden kan worden afgemeten. En als wij nu het teeken van onze N.S.V.O. dragen, dan moeten de uiterlijkheden wegvallen, dan moeten deze waarden tellen, die de hoogste zijn in het leven van de vrouw!

Dat is niet gemakkelijk. De zoogenaamde beschaving heeft zooveel waardeloosheden tot waarden verheven, zooveel onnatuur tot gewoonte gemaakt, zooveel muurtjes opgetrokken tusschen hart en hart, zooveel ....

Och, pluis het niet verder na, kameraadske, wat er alzoo hapert aan de maatschappij, waarin wij leven.

Pluis het niet verder na, maar geef elken dag opnieuw, in den trein en in de buurt, in het dorp en in de stadswijk met de daad het antwoord op de vraag: En gij, kameraadske?

Dit antwoord: — Hou Zee, kameraadske, laat ons elkaar de levensreis verlichten door met mekaar vrouwen te zijn, in elkaar waardeerende, wat ons waarlijk vrouw doet zijn! En niet eerst willen weten of de mantels wel zoowat even duur zijn geweest en het huis, waarin wij wonen een gelijke huurwaarde heeft, of onze mannen met de handen dan wel met het hoofd den kost verdienen en de kinderen alleen naar de lagere of ook naar de middelbare school kunnen ....

Als ge dàt wilt, ach toe, houdt u dan bij het bridgeclubje en draag niet voor de interessanterigheid het N.S.V.O.-teeken, want dan kunt ge toch niet het rechte antwoord geven op de vraag: — En gij, kameraadske?

No. 54755.

Over de in aantocht zijnde z.g. voorjaarsmoeheid en voorjaarsgroenten

Jarenlang heeft men de voorjaarsmoeheid als een „normaal" iets aanvaard. Gelukkig maar, dat er artsen waren, die geen genoegen namen met de bloote verklaring, dat vrijwel iedereen er last van had en dat het *daarom* als normaal beschouwd moet worden. Stel U voor, dat we het ontstellende gebitsverval ook „normaal" gingen noemen.... omdat het zoo schandelijk algemeen voorkomt.

Welnu, voorjaarsmoeheid kan zeer bevredigend verklaard en voorkomen worden.

In zomer en najaar gebruikt men meer groenten — vooral ook rauwe — en vruchten, zoodat velen dan meer van bepaalde onmisbare stoffen opnemen dan zij noodig hebben. Het overschot wordt in het lichaam opgeslagen en dient dan om in den winter, (wanneer we uit domheid te weinig van deze stoffen opnemen) verbruikt te worden. De meesten nemen 's zomers een ontoereikende voorraad op en het is ook volstrekt niet noodig, gedurende den winter ons voedsel zoo in te richten, dat we een tekort krijgen. Wie dus, door zich deskundig te voeden, zijn voorraad aan onmisbare stoffen op peil houdt, zal geen voorjaarsmoeheid krijgen. Daarom is het noodig nu reeds behoorlijk maatregelen te nemen.

Aardappels in de schil gekookt bevatten reeds heel wat van zulke stoffen.

Maar zeer rijk aan deze belangrijke stoffen zijn allerlei koolsoorten. Nu ligt gekookte kool menigeen zwaar op den maag. Het zal U zonderling voorkomen, maar rauwe en ook half-gare kool wordt veel beter verdragen! Bedenk dit eens goed, want U hebt er een dubbel voordeel van: in de eerste plaats bevat half gare (en dit geldt voor rauwe natuurlijk in nog sterkere mate) kool meer van de onmisbare fitheidsstoffen, dan goed gaargekookte kool en in de tweede plaats verdragen ook zwakke magen het beter in half garen toestand. Indien ge stampot maakt, houd dan vooral de groenten nog grootendeels rauw. Meng door de aardappelen en uien, *vlak voor het opdienen*, de versch en zeer fijn geraspte rauwe winterpeen. Het geheel wordt er veel geuriger door. Doe evenzoo met raapstelen, andijvie, spinazie e.d.

Er zijn of komen thans enkele zeer nuttige voorjaarsgroenten aan de markt, die onvoldoende gewaardeerd worden: raapstelen, molsla, zuring, spinazie en waterkers.

Onze voorouders deden vroeger tegen de voorjaarsmoeheid voorjaarsreinigingskuren; d.w.z. zij persten deze groenten uit en dronken dagelijks plm. 100 gr. van het sap. Zij hadden ook gemerkt 's winters in den regel dikker geworden te zijn en verbonden aan deze reinigingskuren in den regel nog vastendagen waarop dan alleen perssap van deze kruidachtige groenten werd gedronken en verder alleen fruit werd genuttigd, terwijl natuurlijk ook voor darmreiniging extra goed werd gezorgd, niet door purgeermiddelen, doch door darmspoelingen.

Inderdaad, onze voorouders hebben goed gezien. Gebruik in het voorjaar ruim groenten, voor een deel rauw of als perssap, ruim fruit en eet vooral op de eerste warme dagen *weinig*. Zorg voor grondige darmreiniging, door eenige hooge clysmata of desnoods uitgebreide darmspoelingen.

H. v. d. UPWICH, Arts.

Er is geen mensch die de vrijheid niet bemint, maar de rechtvaardige eischt die voor àllen, de onredelijke alleen voor zich zelf.

*

Het geweten is een rechtbank die geen hooger beroep toestaat.

*

Van bittere woorden hebben wij dikwijls berouw, van zwijgen zelden, van zachte woorden nooit.

*

Niet de zedenpreeken der ouders, niet hun straffen, slechts hun voorbeeld en hun persoonlijkheid maken de kinderen tot wat zij wezen moeten.

N.S.V.O.-NIEUWS

Amersfoort. — Op 13 Maart j.l. hield kring 7, afd. Amersfoort, een bijeenkomst in het kringhuis. Kameraadske Monsees—v. d. Veen, districtsleidster uit Hilversum, hield een interessante lezing over „de Vrouw in Indië".

Spreekster, die jarenlang in Indië geweest is, vertelde veel uit eigen ervaring. Duidelijk liet zij uit komen, hoeveel Indië voor ons beteekent, hoe ons leven nauw met dat van Indië samenhangt. In vlotte bewoordingen gaf zij ons een beeld van het leven der vrouw in de tropen, in haar dagelijksche bezigheden.

De bijeenkomst werd geopend en gesloten door de kringleidster.

Groningen-Oost. — District II Groningen-Oost stond de vorige week in het teeken van de N.S.V.O. Vier bijeenkomsten in de vier kringen werden belegd, waar als spreekster optrad kameraadske Op ten Noort. Spreekster schilderde in een eenvoudig, boeiend betoog de prachtige taak van de vrouw in den nieuwen staat. Hoe deze haar roeping eerst moet zoeken in haar gezin, maar ook haar krachten moet geven aan de volksgemeenschap, die gegrond moet zijn op eerlijke kameraadschap en eerbied voor den arbeid. Een volksgemeenschap, waarin aan het onderwijs meer waarde zal worden gehecht aan karaktervorming dan aan allerlei onnoodige kennis; waar aan de lichamelijke opvoeding en zorg voor de volksgezondheid een zeer belangrijke plaats zal worden toegewezen. Een volksgemeenschap, waar de vrouw weer echt vrouw zal zijn en geen namaak man.

De vrouwen in District II hebben de roepstem gehoord en verstaan. De meeste aanwezigen van de goed bezochte vergaderingen gaven zich op als lid, zoodat ook hier het fundament gelegd is voor een krachtige N.S.V.O.

Utrecht. — Op Maandag 17 Maart j.l. hield kring Utrecht een druk bezochte vormings-bijeenkomst in de groote zaal van het kringhuis.

Hier sprak kam. Terpstra over „De school in onzen tijd".

Na met zevenmijls-laarzen gegaan te zijn door de historie der school, bijv. in de Grieksche oudheid, ten tijde van Karel de Groote, enz., enz., vertelde hij ons, hoe het onderwijs op de scholen zal zijn in den nationaal-socialistischen staat. Hij maakte ons verder duidelijk, hoe er ook in het onderwijs eenheid moet komen.

Voor ons, vrouwen, een zeer leerzame avond.

Het N.S.V.O.-koortje zong enkele liederen en gezamenlijk zongen we onze vrouwenliederen. De avond werd besloten met „Alle man van Neerlands stam".

De kringleidster begroette in haar openingswoord de Kreisleiterin van de Deutsche Frauenschaft en dankte bij het slotwoord kam. Terpstra voor zijn leerzame rede, de hoop uitsprekende dat hij nog vele malen voor ons, vrouwen, mag spreken.

Op 18 Maart werd door de N.S.V.O., district Utrecht, een excursie gemaakt naar de Jaarbeurs. Hieraan namen meer dan honderd vrouwen deel. Des ochtends werd „gewerkt" in groepjes van 25, des middags in groepjes van 10. Verschillende stands werden bezocht, o.a. de textiefafdeeling, voedings- en genotmiddelen, de Duitsche afdeeling, e.m.

Het was weliswaar een vermoeiende, maar des te leerzamer dag voor ons.

N.S.V.O. - sters !

zendt ons Uw verslagjes direct na vergadering e.d. in, zoodat het geen „oud nieuws" wordt !

Wat maken wij van het middagtheeuurtje?

Nooit vergeet ik het verdrietige gezichtje van een klein meisje, toen zij, na meer van school gerend dan geloopen te hebben, het huis leeg vond, waarna zij met een zucht opmerkte: „Nu is Moeder er weer niet, en gisteren ook al niet en nu heb ik nog wel zóó hard geloopen, om haar te vertellen dat wij een nieuwe juffrouw krijgen."

In haar kleine wereldje was dat heel groot nieuws en zooiets belangrijks moest onmiddellijk besproken worden!

Voor ieder kind is het heerlijk thuis te komen na schooltijd en moeder wachtende te vinden met een kopje thee en iets eetbaars. Er is altijd zooveel te vertellen en te bespreken en al vliegen de kinderen ook weer vlug weg om te gaan spelen met de vriendjes, toch is het een teleurstelling wanneer moeder niet thuis is. Er zijn gezinnen, waar het middagtheeuurtje steeds even gezellig is, waar alle schoolkameraadjes steeds welkom zijn en waar dikwijls een verrassing de hongerige magen opwacht.

Vooral het wederzijdsche meebrengen van schoolvriendjes en vriendinnetjes geeft de moeder een gemakkelijke contrôle op de „kennissenkring" van haar zoon of dochter, iets wat vooral in grootere steden, waar men niet alle menschen kent, van niet te onderschatten waarde is.

Een probleem is het nu echter voor vele huisvrouwen om met weinig thee en een beperkte hoeveelheid brood- en bloembonnen toch iets voedzaams te voorschijn te tooveren en zoo het theeuurtje in eere te houden.

Nu het koudste jaargetijde voorbij is, kunnen wij inplaats van thee een of andere melkdrank geven, die verfrisschend en voedzaam tegelijkertijd is. Vruchtensap met water verdund en liefst met een rietje zal ook niet versmaad worden.

Laat de beurs het toe, dan kunnen wij eens een handje vol noten ronddeelen. Een kleine ronde beschuit of een sneedje brood bedekt met fijngesneden vruchten, versch of uit weckflesch of blik, vormt eten en drinken tegelijk. Ook gedroogde vruchten, die na minstens 2 dagen in de week gestaan te hebben klaar zijn voor gebruik, zijn zeer smakelijk. Dan zijn er de z.g. crackers, deze zijn licht in gewicht, vragen weinig bonnen en zijn dus voordeelig. Besmeerd met een mengseltje van stroop en boter, jam, appelstroop, indien voorradig, chocoladepasta, of een kaaspasta gaan ze er grif in.

Vruchtenbrood of vruchtensmeersel is buitengewoon gezond.

Ter verduidelijking hierbij ook nog eenige toebereidingswijzen.

Kaaspasta

2 lepels boter, 2 lepels bloem, 2 kopjes melk, 100 à 150 gr. geraspte kaas, zout en tomatenpuree.

Smelt de boter in een pannetje, voeg de bloem toe en roer het geheel tot een gladde pap, giet dan scheutje voor scheutje de melk toe en laat de saus 10 minuten zachtjes doorkoken. Meng er van het vuur af de kaas, zout en tomatenpuree naar smaak door Laat dit smeersel voor gebruik geheel koud worden. Het komt in de plaats van boter en een of ander beleg.

Vruchtenbrood of smeersel

100 gr. gedroogde abrikozen, 100 gr. rozijnen, 100 gr. gedroogde pruimen, 100 gr. honig of basterdsuiker, 100 gr. noten, wat citroensap of bessensap.

Wasch de vruchten zorgvuldig in lauw water en droog ze. Draai ze vervolgens door de vleesch- of groentemolen met de rozijnen en de noten. Herhaal deze bewerking 1 à 2 maal. Meng er in een kom onder goed roeren de honing of de basterdsuiker door en zooveel vruchtensap als noodig is Gebruik honing voor smeersel en basterdsuiker voor brood. De hoeveelheid vruchtensap regelt men ook al naar men een stijve massa wenscht die men in stukjes kan snijden of een smeerbare pasta. Andere gedroogde vruchten zijn vanzelfsprekend ook te gebruiken.

Boekbespreking

„Kleine man — groote man het kan verkeeren" door Hans Fallada uit het Duitsch vertaald door A. E. G. Vuurhard—Berkhout. Uitgave: Amsterdamsche Keurkamer, Amsterdam.

Hans Fallada is in ons land geen onbekende. Wie herinnert zich niet: „Wat nu, kleine man?", „Wie eens uit het schaftje eet" en „Wij hadden eens een kind"!

Zijn op humoristische en toch zoo diep gevoelig geschreven boeken boeien van begin tot einde. Fallada heeft er slag van den lezer geheel en al op te nemen in de wereld van zijn geesteskinderen en hem al de droevige en vroolijke wederwaardigheden zoo te doen medeleven, als ware de lezer zelf tot zijn geesteskind geworden. Want door de eenvoudige weergave van alledagsgebeurtenissen, door het weergeven van de gevoelens, het doen en laten der boekkinderen, kan de lezer zichzelf er zoo dikwijls in terug vinden, dat het boek geen aaneenschakeling van lettertjes meer is, doch een brokje echt leven.

In „Kleine man — groote man het kan verkeeren" leven we mee met de familie Schreyvogel bestaande uit vader Max, moeder Karla — die zoo leuk door haar levensgezel Kereltje wordt genoemd en inderdaad een moedig kereltje blijkt te zijn — en de kleine Mug, het vijfjarig dochtertje.

Het kan verkeeren, dat de arme kantoorbediende Schreyvogel, die met zijn gezin op een bescheiden maar oergezellige zolderkamer woont — denken ze niet met smart terug aan den tijd, dat ze gezellige avondjes met hun vrienden op die zolderkamer hadden en opgetogen konden zijn over een zelfgebakken taart? — een millioenenerfenis van een overleden exentrieken oom in den schoot geworpen krijgt. Maar tegelijk mèt de millioenen veel ergernis, ja verdriet.

Want nu is het gedaan met het weliswaar armoedige maar toch rustige bestaantje van de Schreyvogels.

Hoe de familie verstrikt raakt in een net van advocaten, notabelen, belastingambtenaren en zoovele anderen, die buigen voor de millioenen van Schreyvogel, hoe de familie steeds weer met leeuwenmoed tracht zich aan haar belagers te onttrekken — dat moet de lezer zelf ervaren.

Wat ons wel het meest in dit boek aantrekt is de eenvoud van harte, die Karla en Max blijven behouden, hoewel Max niet zoo goed tegen het geld op kan als zijn vrouw.

Hans Fallada ontroert ons dikwijls door het èchte, het ware en eenvoudige. Als we bijvoorbeeld lezen hoe Max met zijn kameraad August Böök, een bonkige zeeman voor wien geld niets maar dan ook niets te beteekenen heeft, met de kleine Mug naar het bosch gaat om het door August uitgedachte „hazenkerstfeest" te vieren, dan gaat er een warmte door ons heen en dan weten wijzelf het ook, dat de kleine denneboom, in zijn onopgesmukt groen gewaad, die vol kaarsjes staat te schitteren in den stillen Kerstnacht met als achtergrond een zwarte hemel met fonkelende sterren en als voetstuk de geheimzinnige stille sneeuw, oneindig veel meer beteekenis voor ons heeft, dan de kunstig opgesmukte boom met de schrille electrische kaarsen in de hal van het deftige hotel.

De Amsterdamsche Keurkamer heeft op de Duitsche boekenmarkt een goede keus gedaan met dit boek.

te L.

„Suid-Afrika en Wij" door Jhr, Dr. C. G. S. Sandberg — Uitgave Nenasu, Leiden.

Dit belangrijke werkje verscheen in tweeden druk met een sociaaleconomische bijdrage van *J. P. W. Viljoen Ec. Drs.*

Het zal ook voor onze vrouwen van groot belang zijn iets te lezen over onze stamverwanten in Zuid-Afrika; iets naders te vernemen over de eerste blanke nederzetting in 1652, over de Engelsche bezetting, de Groote Trek en te weten hoe „wij" en „zij" tegenover elkaar staan.

Uit het boekje citeeren wij het onderstaande mooie fragment van *van F. E. Celliers:*

TROUW

Ek hou van 'n man, wat sij man kan staan;
Ek hou van 'n man wat 'n slag kan slaan,
'n Oog wat nie wijk,
Wat 'n bars kan kijk
En 'n wil wat so vas as 'n klipsteen staan!

Ek hou van 'n man, wat sij moeder eer
In die taal uit haar vrome mond geleer,
En die bastergeslag
In sij siel verag,
Wat, haar verstotend, hulself onteer.

O, ek hou van 'n man, wat sij man kan staan;
Ek hou van 'n daad wat soos donder slaan,
'n Oog wat nie wijk,
Wat 'n bars kan kijk
En 'n wil wat so vas soos 'n klipsteen staan!

Een nuttig boekje voor de huisvrouw.

Van de hand van *C. J. Ooms—Vinckers* verscheen bij de uitgeverij *Kosmos te Amsterdam* het nuttige boekje *„Van tuin tot tafel".*

Het boekje is — zooals op den omslag staat vermeld — een handleiding voor kleinen tuinbezitter en huisvrouw voor het zelf-kweeken, het bewaren en het bereiden van groenten, enz. in het bijzonder in dezen tijd.

Het werkje is op een prettige wijze uitgevoerd en geeft een duidelijk overzicht van de groenten. 40 goede recepten en een bladzijde met wetenswaardigheden voor de keuken (weet U bijv. uit Uw hoofd hoeveel gram een afgestreken eetlepel vet weegt?) maken het boekje tot een aantrekkelijk bezit voor iedere huisvrouw.

Aardige penteekeningen verluchten het geheel.

Rabarberlimonade

2 bossen rabarber, een paar kristalletjes citroenzuur, glocosestroop naar smaak.

Snijdt de rabarber in kleine stukjes. Wascht ze en zet ze met een weinig water op een zacht vuur te koken. Verhit de rabarber zóó lang tot de stukjes uit elkaar vallen. Niet tot moes laten koken dus. Voeg van het vuur af de in wat water opgeloste citroenzuur er bij en zeef de massa door een uitgespoelde doek. Voeg de stroop aan de heldere vloeistof toe. Proef goed op smaak af.

Het restantje van de rabarber kan men met wat frissche vruchten vermengen of met een maaltje razarbermoes tezamen opmaken.

VAN VROUW TOT VROUW

De afd. Propaganda verspreidt nieuwe strooibrieven, waarin ons Godsvertrouwen wordt uiteengezet.

Op den strooibrief komt voor: ga eens praten over de N.S.B. bij:...... de bedoeling is dat de betreffende propagandist hier zijn naam en adres invult. Propaganda van man tot man.

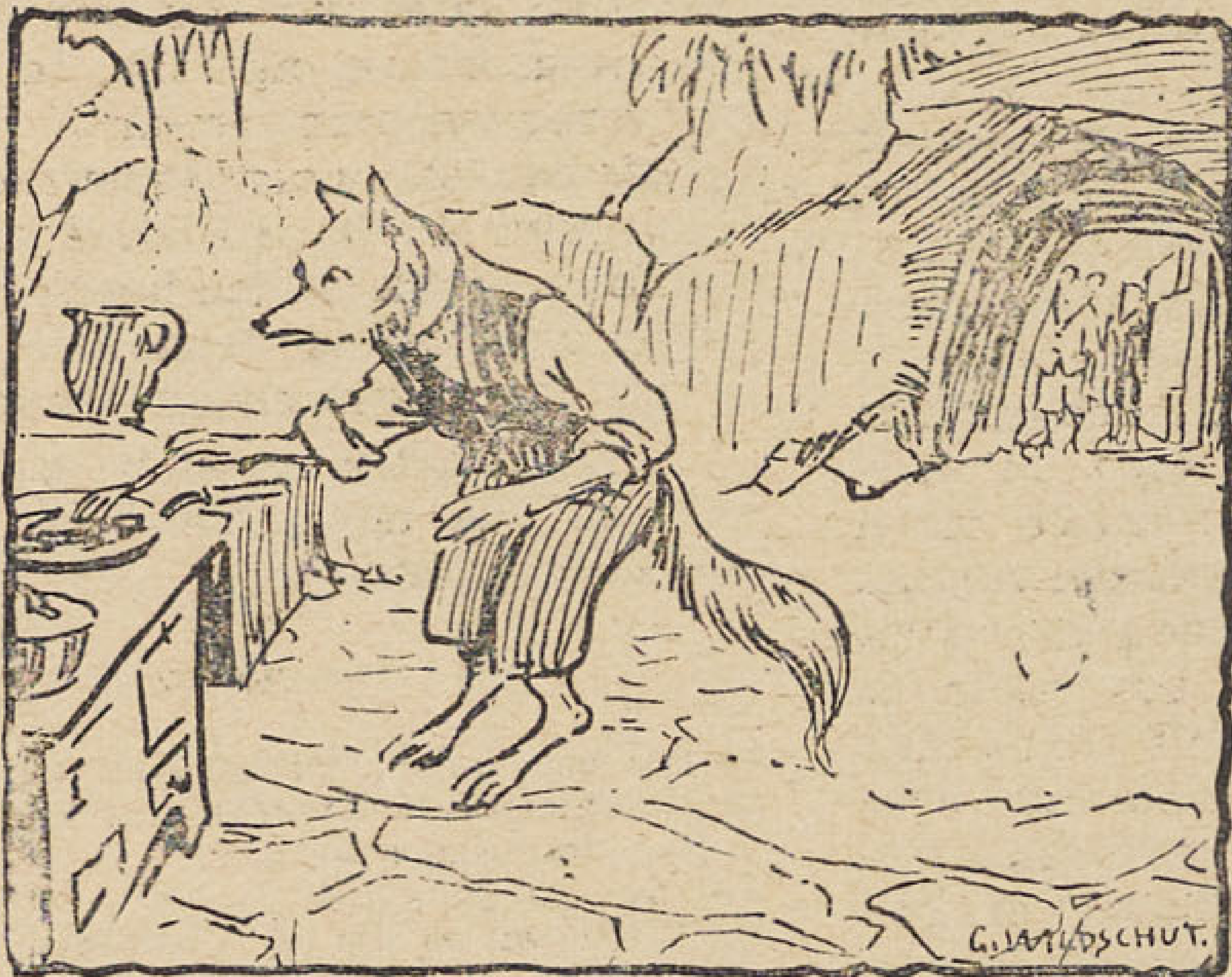
Zoo moet het ook zijn in de N.S.V.O. Propaganda van vrouw tot vrouw. Door Uw voorbeeld, Uw gedrag, Uw geduld en vriendelijkheid.... óók tegen Uw buurvrouw, die „van dat fascistenmensch hiernaast niets moet hebben'!

Ga eens praten.... wil ze dat niet, dan ligt het aan U dat zij zelf op een goeden dag bij U komt en vraagt: Vertel mij eens....

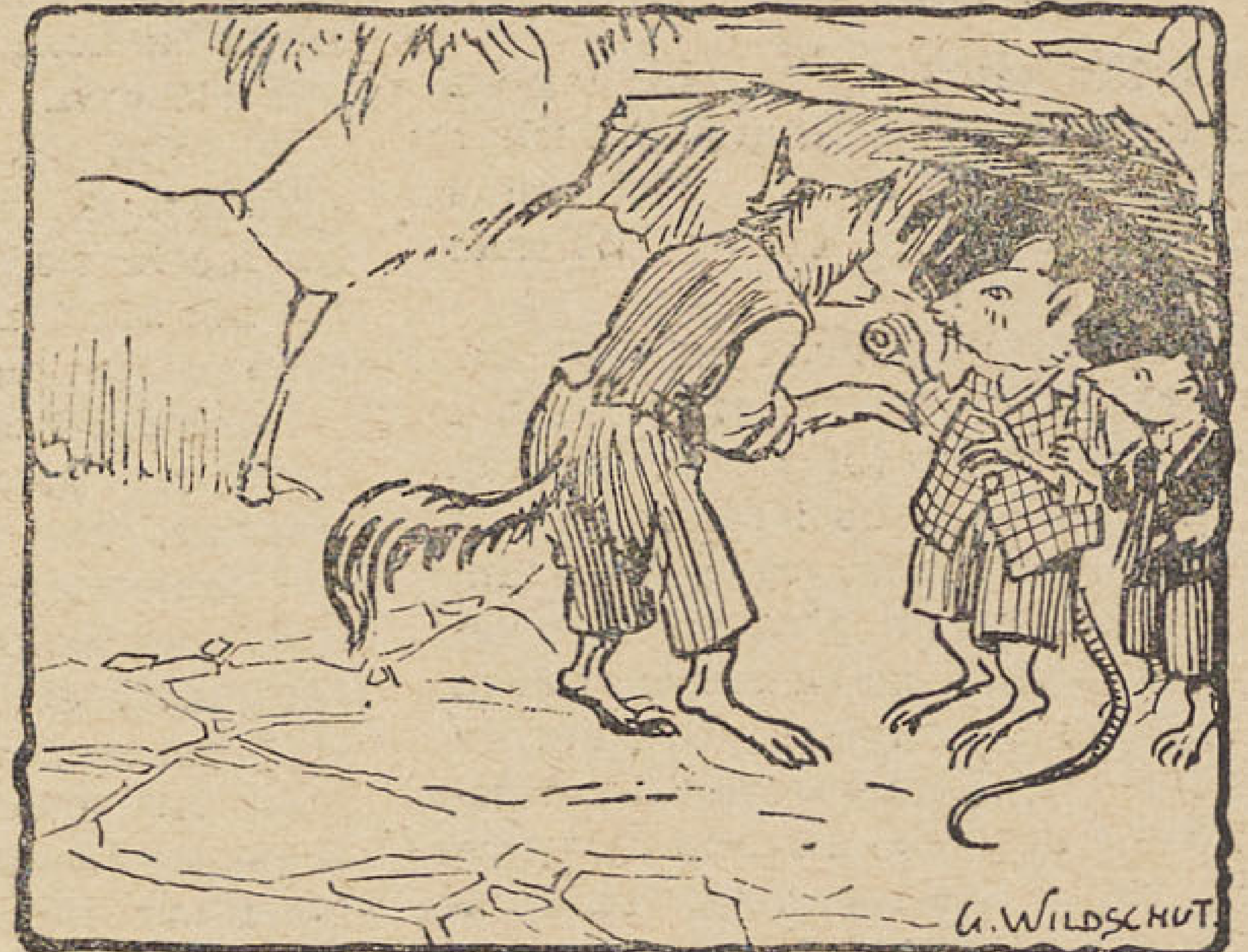
Brengt het nationaal-socialisme van man tot man, van vrouw tot vrouw.

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

27. Na een paar uur rijden kwamen ze aan een groote villa, waar de auto stopte en in de garage geborgen werd.
Geruischloos sloopen de twee vrienden de garage uit, en het bosch in dat aan den tuin grensde. Ze hadden honger, en het eerste hol dat ze tegenkwamen gingen ze binnen.
Het rook er lekker, want Reinaard de Vos was juist aan het braden en stoven voor zijn middagmaal.

28. Knaagtand, de brutaalste, deed het woord. „Geachte heer vos," sprak hij, „wij zijn boodschappers van den kabouterkoning, en zijn op weg naar de feeënkoningin van het „Groote Woud". Hebt ge iets voor ons te eten? Hier is de ring van den koning, waaruit je kunt zien, dat we geen gewone zwervers zijn."
Nu was Reinaard geen royaal heerschap, maar hij was listig en nieuwsgierig, en hij wilde graag het naadje van de kous weten. Dus noodde hij zijn bezoekers met een uitnoodigend gebaar aan den disch en trachtte hen aan het praten te krijgen.

Puzzle-rubriek

HERINNERING AAN SCHOOLJAREN!

Ik weet niet, of het U vergaat zooals het mij wel eens vergaat, maar soms denk ik met zekeren weemoed terug aan den tijd, dat ik nog op de schoolbanken zat en van alle mogelijke en onmogelijke problemen van den tegenwoordigen tijd (en destijds natuurlijk!) zoo nu en dan lang niet alles vatte. Toen kregen we van meester alleen maar denkproblemen op in rekenkundig opzicht. Van de week dacht ik er weer eens aan, en toen zei ik bij mezelf: vooruit, ditmaal een deeling. Hier ziet U de opgave; alle vieren zijn gebleven:

```
592 | . 4 . . . . . | . . . . .
      . . . .
      -------
      . . . .
      4 . . .
      -------
        4 . . .
        4 . . .
        -------
          . 4 .
          . . .
          -----
            . .
```

Hoe luidt deze deeling in cijfers?

Het antwoord op deze vraag kan worden ingezonden binnen acht dagen na verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

Puzzle-rubriek
„De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Kaiserstraat 9,
LEIDEN.

Als *prijzen* voor de juiste oplossingen worden een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.
Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!

Waardoor de verdenking op hem viel.

Waardoor de verdenking viel op den tuinjongen, van welke in onze vorige puzzle sprake was? Héél eenvoudig (doch men moet er slechts op komen!): hij had de verdenking op zich geladen, door te zeggen, dat de Zondag na Paschen volle maan was. Dit kan echter niet, wijl Paschen de eerste Zondag na de eerste volle maan na 21 Maart is!

Onze prijzen

Onze fraaie prijzen — drie boeken — zijn gewonnen door de kameraadskes: Toos Vermeulen, St. Elisabethstraat 30, Vught; L. Martens, G. J. Mulderstraat 19a, Rotterdam en A. S. W. van Kersbergen, Kon. Mariaplein 16, Den Haag.
De administratie zal de prijzen een dezer dagen verzenden.